

Alboan zuri-gorri
lorak dira erne;
atz-puntaz bat ebai
ta or dozu gorde.

Buru makur, ondoren,
etxera bidean...
Seme bien gomuta
kilika muiñean.

AUSI ADI !

Ausi adi, itxas-ur, ausi!,
aitz-arteko zilo arrean...
Ire otsaren zurmur latza,
nork adirazo dan aiñean?

Aitz-ondoan leun ezarrita
begira nagokik ementxe...
Ire gaiñ eta ertz ugari
dabiitzaz aur, zar eta gazte.

Zoria ontsu, arrantzalea,
seska luzez ertzean adi;
baita itxas-koplakaria bere,
ontzi barruan leun kantari.

Izaro osteko kaira dator
eder ta ospetsu ontzia...
Or ete datorkit, itzuliz,
nik maitatu neban gaztia?

Ausi adi, itxas-ur, ausi!,
aitz-arteko zilo arrean...
Baiña estutu begit noizbait
joanaren esku zuria!

BIOTZ-AGURRA

I

Ego-aizetxo nekatu ezin,
nora oa onen arin?
Sasian garrasi,
loratzen ijuti,
aur bildur antzeko,
arnas ugari, egal zurizko,
zek arabil ain arinto?

II

Ez yak atsegin, noski, egoa
eta ipar aldera oa?
—Bai, olerkaria;
bee-alde atsia
betikoz itxirik,
ara naioak, biotza pozik,
zabala ukaldiz etenik.

III

Orrela ba'dok, aizetxo maite,
biotz-agur esku bete
eroan egik ara,
ene Erri maitera.
An daukezak eneak,
urri'n-oiñazez aurki josiak:
danai nire gorantziak.